

بومی، حمل و نقل و خدمات عمومی استفاده می کنند که مردم محلی ارائه می دهند. این افراد در مقایسه با گردشگران گروهی بیشتر در یک مقصد می مانند. آن‌ها همچنین با اقتصاد محلی تعامل بیشتری دارند، کمتر خرج می کنند و بر سر قیمت‌ها چانه می زنند.

- گردشگری مبتنی بر طبیعت (طبیعت گردی) لزوماً برای فقرا فرصت‌های زیادی را از گردشگری جمعی فراهم نمی آورد اما چند مزیت بالقوه دارد. این نوع گردشگری در مناطق کم توسعه یافته رونق دارد و محدود به اجتماعات محلی با سازوکارهای کوچک است. همچنین، اگر به صورت طبیعت گردی انجام شود مسافران مستقل بیشتری دارد. با این حال، در راستای تضمین منافع اجتماعی-اقتصادی داخلی بر مصرف کننده فشار وارد می کند، زیرا وابسته به واردات است و در مناطق کمتر توسعه یافته می تواند مانع توسعه منطقه شود.

- گردشگری جمعی بسیار رقابتی است و معمولاً زیرسلطه تهیه کنندگان عمده‌ای قرار دارد که تعهد کمی به مقصد گردشگری دارند. آن‌ها از فروشندگان محلی کمتر خرید می کنند. به هر حال، این بخش اشتغال‌زایی ندارد و تأثیرات منفی آن به دیگر مناطق سرایت نمی کند. در این خصوص، به دانش بیشتری نیاز است تا متوجه شویم چگونه می توان فرصت‌های اقتصاد محلی را تحت چنین شرایطی گسترش داد و تأثیرات منفی گردشگری جمعی را به کمترین حد ممکن رساند.

- سفر «دریایی و گشت‌های کامل مربوط به آن» بخش‌هایی از بازار هستند که به سرعت در حال گسترش‌اند اما باعث مناسبات اقتصادی نمی شوند. برخی دولت‌ها کوشیده‌اند به طور جدی این بخش را محدود کنند. برای نمونه، دولت گامبیا اخیراً تصمیم گرفته است در پاسخ به تقاضاهای محلی گشت‌های کامل را محدود کند.

در بخش غیررسمی، فرصت‌های شغلی و یا مؤسسات کوچک در حال افزایش‌اند. مثلاً در بای چای^۱، هالونگ بای^۲ ویتنام، دو خانواده شش نفره هتل‌های خصوصی را اداره می‌کنند و حدود هفتاد تا هشتاد درصد از جمعیت در بخش گردشگری مشغول بکارند. زنان علاوه بر کار در هتل‌ها و رستوران‌ها، در دکه‌های پخت و فروش مواد غذایی نیز کار می‌کنند. بسیاری از زنان و کودکان فروشنده‌اند و بعضی از آن‌ها به گردشگران قایق و موتورسیکلت کرایه می‌دهند. با این حال، برنامه‌ریزان حوزه گردشگری معمولاً توجه چندانی به بخش غیررسمی نمی‌کنند.

گردشگری، جامعه و فرهنگ

پیشرفت گردشگری باعث شده مردم از حق دسترسی به زمین، آب و منابع طبیعی محروم شوند. سازمان‌های غیردولتی مواردی را در سراسر جهان گزارش کرده‌اند که در آن‌ها بندهایی از بیانیه سازمان ملل در مورد حقوق بشر نقص شده و حقوق افراد بومی نادیده و یا مورد سوءاستفاده قرار گرفته شده است. تأثیرات اجتماعی نامطلوب گردشگری شامل شرایط بدکاری، دستمزدهای پایین، کار کودکان و گردشگری جنسی است. سازمان جهانی کار^۳ و کنوانسیون بین‌المللی اتحادیه‌های آزاد تجاری^۴ خاطر نشان می‌کنند که برخی از بخش‌های صنعت گردشگری سطح کار را پایین آورده و کارکنان را به پایین‌ترین سطح کسانده‌اند، این موارد نشان‌دهنده بدترین جنبه تولید ناپایدار است.

1. Bai chay

2. Ha Long Bay:

3. International Labour Organization, the

4. International Confederation Free Trade Unions (ICFTU), the

نام دریاچه‌ای در شمال ویتنام-م.

تغییر شکل فرهنگی

تهدید فرهنگ‌های محلی از سوی گردشگران امری اجتناب‌ناپذیر است و برخی از فرهنگ‌ها ثابت کرده‌اند که انعطاف‌پذیرند و این امر باعث می‌شود تا تغییرات شدید را نیز بپذیرند.

به هر حال، مقصدهای پُرطرفدار با آهنگی بسیار سریع در حال تغییرند. شهرهای پُریهاو جانشین بازارهای راکد شده، مناطقی که در آن‌ها رفت و آمدی نبوده در حال حاضر مورد توجه گردشگری قرار گرفته‌اند.

جوامع مقصد برای گردشگران مجبورند به‌طور شگفت‌انگیزی تغییر کنند. این جوامع بسیار منفعت‌گرا و در پی سود بیشترند. از این رو، می‌کوشند گردشگران را سرگرم کرده و اطلاعات بیشتری راجع به فرهنگ‌شان در اختیار آن‌ها قرار دهند. این جاذبه‌ها معمولاً به‌صورت پنهانی برای حمایت و پشتیبانی از این جوامع ایجاد شده‌اند.

جوامع میزبان معمولاً اقدامات جدی و ویژه‌ای در خصوص حفظ ارزش‌ها و رسوم‌شان بکار می‌برند که گاهی این اقدامات پیدا و گاهی پنهان هستند. (هریسون و پرایس، ۱۹۹۶).

به هر حال توسعه گردشگری در مناطق دورافتاده می‌تواند مفید باشد، و زیرساخت‌های آموزشی و خدمات بهداشتی را برای مناطق فراهم کند.

چنین خدماتی در نتیجه افزایش درآمد و به موازات توسعه روزافزون گردشگری صورت می‌گیرد. در عین حال، توسعه گردشگری هزینه‌های گزافی نیز به همراه دارد و روابط و ارزش‌های اجتماعی پیشین را تضعیف می‌کند. این مشکل به‌ویژه در کشورهای

دیده می‌شود که تجارت گردشگری مبتنی بر نظام‌های سنتی است؛ مانند جوامع دور افتاده و یا افراد بومی (شورای بین‌المللی امور محیطی محلی، ۱۹۹۹).

جوامعی نیز در نتیجه رونق بخش طبیعت گردی به حاشیه رفته و با ایجاد مقصدها و مناطق حفاظت شده به اجبار از سرزمین نیاکان‌شان بیرون رانده شده‌اند. جوامع میزبان و به‌ویژه جوامع محلی، در همهٔ مراحل توسعه گردشگری از برنامه‌ریزی تا اجرا- البته اگر به نیازها و نقطه نظرات‌شان توجه جدی شود- به کاهش این قبیل مسائل کمک می‌کنند. میزان فعالیت‌های صورت گرفته در این زمینه رو به افزایش است و نمونه‌های موفق در جوامع محلی بسیار دیده می‌شود. از طرف دیگر، برنامه‌هایی که با هدف آموزش و کمک به جوامع طراحی شده‌اند، به‌طور نامطلوبی تحت تأثیر توسعه گردشگری قرار گرفته‌اند، بدین معنا که ایجاد یک شبکه امن اجتماعی باید آشکارا متناسب با آن‌ها باشد و معقولانه گسترش یابد.

گردشگری و تن‌فروشی کودکان

بخش پنهان‌تر گردشگری جهانی، گردشگری تجارت جنسی و مواد مخدر، به‌ویژه سوءاستفاده از کودکان بوده که مورد غفلت واقع شده است. علت اصلی این مسائل ممکن است کاملاً ناشی از رشد گردشگری نباشد اما موضوع مهمی است که باید بررسی شود. در سال‌های گذشته، صنعت گردشگری به پیگیری و حل این مسائل پرداخته است. در سال ۱۹۹۸، با همکاری طرح «خاتمه دادن به تن‌فروشی و قاچاق جنسی کودکان»^۱ مجموعه‌ای از ضوابط اخلاقی درخصوص گردشگری و تن‌فروشی کودکان برای گشت‌پردازها تدوین شد. امضاکنندگان ضوابط اخلاقی این طرح، ملزم به رعایت اصول زیر شدند:

1. End Child Prostitution and Trafficking (ECPAT)

- ممنوعیت استئمار کار کودکان؛

- آموزش کارکنان در خصوص چگونگی مبارزه با استئمار کودکان؛

- تهیه اطلاعات برای مشتریان؛

- اجبار تهیه کنندگان به گنجانیدن ماده قانونی در قراردادها در خصوص منع استئمار جنسی کودکان (نظیر قراردادهایی که با هتل‌ها بسته می‌شود).

- ارائه اطلاعات به عموم و سازمان‌های محلی از طریق ایجاد شبکه در کشورهای مقصد و در جهت افزایش آگاهی بین افراد محلی.

گروه فری تیدرسور^۱ که زیرمجموعه‌ای از گروه مسافرتی تامسون^۲ است، با پیروی از این شیوه نظام‌مند، بر چالش‌های پیش روی غلبه کرد. این گروه کارگاه‌هایی را راه‌اندازی کرد که به مشتریان برنامه‌های اطلاعاتی دقیقی را آموزش می‌داد و این برنامه‌های آزمایشی را در پنج مقصد که در آن‌ها سوءاستفاده از کودکان رایج بود، اجرا کرد. این مقصدها شامل برزیل، کوبا، جمهوری دومینیکن، هند و تایلند می‌شد. نتیجه طرح «خاتمه تن‌فروشی و قاچاق جنسی کودکان» نشان از موفقیت و کاهش تعرض جنسی به کودکان بود. با این حال، نگرانی‌هایی در خصوص بعضی از نواحی نظیر آمریکای مرکزی که این طرح در آنجا کمتر اجرا شده، وجود دارد (اقدامات گشت‌پر دازها در مورد توسعه گردشگری پایدار).

1. Fritidresor Group (FRG), the
2. Thomson Trauel Group